

РЕШЕНИЕ

№ 3735

гр. София, 19.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 02.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **7786** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба В. № 19679 от 21.10.2010 г. по описа на Административен съд – С. град и В. № 1878/19.10.2010 г. по описа на Държавна агенция за бежанците П. Министерски съвет, подадена от М. Е., гражданин на И с адрес в Република Б, гр. С., жк. Л. 1, бл. 031, В. Б. .1, А. 25, роден на 22.04.1975 г. в гр. Т, вероизповедание християнин, народност – персиец, женен за българката А Г Е. с малолетно дете М –Даруш М. Е., ЛНЧ * срещу Решение № УП – 142 от 08.10.2010 г. на И. О. К Д П. Държавна агенция за бежанците П. Министерски съвет (Д. приМС), с което е отхвърлена молбата му за статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, тъй като решаващият О. не е изследвал и обсъдил представените от жалбоподателя обстоятелства като съобрази дали същите са новонастъпили по смисъла на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Излага доводи, че същото не е надлежно мотивирано. В хода на съдебното заседание редовно призован, се явява лично и с назначения му преводач от персийски език. Поддържа жалбата си и моли да се отмени решението на интервюиращия О..

Ответникът по жалбата, редовно призован се представлява от юрк. М, която я

оспорва и прави предложение същата да бъде отхвърлена като неоснователна и да се остави в сила решението на административния О. като правилно и законосъобразно. Депозира писмено становище.

Настоящият съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството предмет на оспореното по делото решение на И. О. П. Д. – МС е по повод пета по ред молба с В. № 1368 от 05.10.2010 г., подадена от жалбоподателя. Производството е образувано с регистрирането на Е. с регистрационен лист рег. № УП – 1878/05.10.2010 г. Безспорно установено от ответника е, че чужденецът притежава иранска лична карта № А793771, издадена на 01.08.1975 г. , както и че същият е сключил граждански брак с Атанаска Е., за което е представено удостоверение № 3145 от 06.07.2009 г., издадено от район Т, от който има и законно родено дете М – Дариуш Е.. В хода на производството жалбоподателят е представил и Свидетелство за Свето кръщение № 22 от 19.09.2008 г. в гр. С., с което се удостоверява, че на 12 октомври 2007 г. последният е приел християнството.

За първи път М. Е. е поискал да му бъде предоставен статут с молба В. № 2172 от 089.09.1999 г. до Агенция за бежанците. Тогава мотивите му са били свързани с факта, че се е отклонил от военна служба в държавата му по произход. С решение № 3514/20.03.2001 г. на председателя на АБ на основание чл. 56, ал.1 т.4 във връзка с чл. 10 от ЗУБ му е предоставена хуманитарна закрила за срок от една година. Решението му е връчено на 28.03.2001 г. След изтичането на едногодишния срок не са предприети стъпки за продължаване на статута.

С молба В. № УП 361 от 03.02.2004 г. М. Е. е отправил отново молба за предоставяне на статут като основните му мотиви са свързани с факта, че е сменил религията си. Получил е отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут с решение № 1202 от 05.02.2004 г. на И. О. П. РПЦ – С.. Жалбоподателят е обжалвал това решение по съдебен ред пред С градски съд. С решение № 321 от 22.12.2004 г. по адм. дело № Б-973/2004 г. по описа на СГС, Административно отделение, П “Ж” състав е отменено решението на интервюиращия О. П. РПЦ – С. и е преписката е върната за ново произнасяне на председателя на Д.. С Решение № 342 от 20.05.2005 г. председателят на Д. отново отказва предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Отново е последвало обжалване, по което с Решение № 8-138 от 12.12.2006 г. на Върховния административен съд, Трето отделение по административно дело № ЗС – 51/2006 г. е отхвърлена жалбата. С Решение № 8 – 56/15.05.2007 г. на ВАС, 5 – членен състав по адм. дело № 5С-46/2007 г. оставя в сила решението на тричленния състав на ВАС.

За трети път Е. е поискал статут с молба В. № 989 от 03.09.2008 г., като основанията му за това са свързани с промяната на изповядваната от него религия от баптизъм към източно православие. С решение № 6 от 09.01.2009 г. на председателя на Д. отказва предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен

статут, което отново е обжалвано. С решение № 8408 от 24.06.2009 г. по адм. дело № 2897/2009 г., Трето отделение е отхвърлена жалбата. Съдебното решение е потвърдено с Решение № 11808/12.10.2009 г. по адм. дело № 9900/2009 г. на ВАС, 5 – членен състав.

С молба В. № 379 от 16.03.2010 г. настоящия жалбоподател е поискал отново статут. Отново е последвал отказ направен с Решение № УП – 41 от 19.03.2010 г. на И. О. П. РПЦ – С.. Това решение е потвърдено с Решение № 1789 от 04.06.2010 г. на Административен съд – С. град, I отделение, 11 състав по адм. Дело № 2529 по описа за 2010 г.

Настоящото производство, което се явява пето по ред, и започнало с подаването на молба рег. № 1878 от 05.10.2010 г. Проведено е интервю на 06.10.201. г. с жалбоподателя. Пред административния О., М. Е. е изложил следните причини, поради които иска предоставяне на статут, а именно, че в И няма никаква сигурност, там и за ней-малкия проблем може да бъде арестуван, вкаран в затвора или убит. Заявява, че поради факта, че е сменил религията си в държавата по произход се счита за вероотстъпник от настоящето управление на страната. Излага съображения, че и баща му е убит. В допълнение твърди, че политиката на новия президент на И е да се наказват всички сменили религията си с обесване. Интервюиращия О. П. постановяване на своето решение е посочил, че това не са нови обстоятелства, тъй като по тях вече има влезли в сила съдебни решения, с които е отхвърлена молбата му за получаване на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство по делото са приети като писмени доказателства представените с административната преписка писмени документи.

С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – С. - град, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: същата е подадена от правно легитимирано лице и в преклузивния срок по чл. 84, ал.2 от ЗУБ, поради което същата е процесуално допустима и разгледана по същество основателна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен О., в предвидената от закона писмена форма. В хода на производството пред интервюиращия О. на жалбоподателя е осигурен преводач на владения от него език. Същият е уведомен за правата и задълженията си в производството по предоставя на статут в Република Б. Административният акт е надлежно мотивиран, поради което съдът в настоящата проверка по правилното приложение на материалния закон следва да санкционира.

Съгласно разпоредбата на чл.8 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Чл. 9 от ЗУБ, сочи, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да

остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание или тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Горните обстоятелства се установяват в хода на административното производство по повод на молбата на търсеция статут. Доказателства, в тази насока, могат да се представят от последния и да бъдат събирани служебно от административния О. в съответствие с принципа на служебното начало, регламентиран в чл.9 от АПК.

С определението за насрочване на делото, съдът на основание чл.170, ал.2 от АПК, във връзка с чл.146, ал.1, т.5 от ГПК, е указал на оспорващия, че трябва да установи, че са били налице условията за издаването на искания акт, както и да представи писмени доказателства в подкрепа на твърдения, посочени в жалбата му. Такива са ангажирани в съдебното производство.

От представените писмени доказателства с административната преписка, приети и приобщени към материалите по делото, без спорно се установява, че на жалбоподателя веднъж вече е предоставяна хуманитарна закрила на бежанец за срок от една година, след което П. последваща молба е отказано да му се предостави такъв като една от основните причини, изтъквана за това, е фактът, че не се е явил непосредствено преди или след изтичане на посочения срок. Първият отказ е отменен с Решение № 321 от 22.12.2004 г. на СГС, АО, III – ж състав по а.х. дело № Б - 973/2004 г. и върната преписката за ново произнасяне с оглед мотивите на съдебния акт.

Настоящия съдебен състав след като се запозна с представената административна преписка, бежанската история на жалбоподателя Е. и предоставената Справка рег. № 3446 от 15.09.2010 г. относно Ислямска Република И от ответника, намира, че административния О. бланкетно и без да вземе предвид нормативните изисквания както на ЗУБ, така и на Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и Протокола за статута на бежанците от 1967 г. е постановил своя акт.

Безспорно е известно, че критериите П. които се определя статута на бежанец включват три вида клаузи “включващи” – такива, които са свързани с основния въпрос дали дадено лице отговаря на изискванията на определение за бежанец; втората група “прекратяващи” и третата “изключващи”. От мотивите на оспорения акт не става ясно дали органът е взел предвид тези три вида клаузи П. неговото постановяване, както и дали е изследвал въпроса за наличието на обстоятелствата, свързани с реалната опасност от преследване на жалбоподателя в държавата му по произход на база религия.

По силата на своето определение включващите клаузи представляват положителната основа за определяне на статута на бежанец. Едно от изискванията за наличие на положителната предпоставка е изискването на основателни опасения от преследване. Това наличие не следва да се преценява

абстрактно, а в контекста на съответната ситуация, а именно следва да се отчетат както субективните възприятия на търсеция закрила, така и на обективната действителност в страната му по произход. Следователно органът П. взимане на своето решение е трябвало да вземе предвид факта дали у Е. е основателен страх от завръщане в родината му, тъй като там ще бъде подложен на дискриминационно отношение поради новата му религия. Узнаването на това обстоятелство дали ще ограничи правото му труд, препитания и използване на културни и публични институции. В настоящия случай е необходимо да се изследва въпроса дали самата принадлежност към християнската религиозна общност е достатъчно основание да се иска статут на бежанец и в случай, че отговорът е отрицателен следва да се провери дали в страната по произход тази общност дали не е малцинство и какво е отношение на държавната власт към нея, както и към гражданите на държавата, които са променили вероизповеданието си.

От представените доказателства по делото и от мотивите на административния акт не е става ясно дали органът е проверил въпроса за съществуването на опасност за живота на жалбоподателя с оглед разрешаването на въпроса с избегната от него военна служба в И и дали не съществува опасност за неговия живот предвид насилствената смърт на неговия баща.

Във връзка с вече посоченото от съда е и предоставената от ответника Справка за актуалното положение в Ислямска Република И, от която става ясно, че настоящето правителство там ограничава силно неприкосновеността на личния живот и гражданските свободи като правото на свободно изразяване на мнение, правото на сдружаване, правото на свободно предвижване, както и ограничение на религиозната свобода.

На следващо място, настоящия съдебен състав на АССГ, намира, че П. постановяването на Решение № 3914 от 20.03.2001 г. не са изложени мотиви, от които да е видно защо Председателят на Д. е предоставил хуманитарна закрила на бежанец на М. Е. тогава, във връзка с настоящата възможност да се прецени дали са налице прекратяващите и изключващите клаузи на Конвенцията от 1951. Независимо от този пропуск не са налице изискванията на чл. 1 С от Конвенцията, който предвижда, че закрилата се прекратява по отношение на всяко лице, което 1) доброволно се възползва отново от закрилата на страната, чийто гражданин то е; или 2) след като веднъж е загубило своето гражданство, отново доброволно го е придобило; или 3) е придобило ново гражданство и се ползва от закрилата на страната на своето ново гражданство; или 4) отново се установило в страната, която е напуснало или извън която то е пребивавало поради опасения от преследване; или 5) не може повече да се отказва от ползването на закрила от страната на своето гражданство, тъй като обстоятелствата, на основание, на които то е било признато за бежанец, са престанали да съществуват. С оглед установената по делото фактическа обстановка не са установява да е приложимо някое от посечени прекратилни условия на статута.

Същото се установява и за “изключващите” клаузи, които разделят лица на три групи – Първата група лица, които вече са получили закрила и помощ от ООН; Втората - лица, за които се счита, че не се нуждаят от международна закрила и последната трета група определя лицата, за които се счита, че не заслужават международна закрила.

Не на последно място съдът намира за уместно да посочи, че жалбоподателят в качеството му на бенефициент, поради факта на сключен граждански брак с гражданин на ЕС и родител на такова лице – гражданин на държава, която не членува в Европейския съюз може да се възползва да нормативните предвиждания на Закона за чужденците в Република Б, по силата, на който да уреди статута си на постоянно пребиваване в Р Б. Предприемането на стъпки в тази насока не преклудира възможността да търси закрила по реда на ЗУБ.

Воден от горното съдът приема, че за жалбоподателя е налице не само опасност да бъде преследва в родината си по произход, но и се установяват причини основателно да се страхува от преследване в страната си поради своята религия. Това от своя страна означава, че за Е. са налице предпоставките на чл. 9 от ЗУБ и неправилно интервюиращия О. е приел, че молбата му е явно неоснователна. По тези съображения следва да се отмени Решение № УП – 142 от 08.10.2010 г. на И. О. П. Д. П. МС и административната преписка върната на административния О. за ново произнасяне по молбата на М. Е. с оглед дадените указания в мотивите на съдебния акт.

С оглед горното и на основание чл.172, ал.2, пр.1 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № УП – 142 от 08.10.2010 г. на И. О. П. Държавна агенция за бежанците П. Министерски съвет, с което е отхвърлена молбата на М. Е. за получаване на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА административната преписка на Председателя на Д. П. МС за произнасяне по молбата на М. Е. с В. № 1368 от 05.10.2010 г.

Решението е окончателно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: